

ဇွဲရည်ဖွဲ

(ခွင့်ထူးပန်)

တောသူအချစ်

တောသူအချစ်

အပိုင်း(၁)

"အမေ ... အဟင့် ... အမေရယ်ထပါဦး တမာ့ကိုထကြည့်ပါဦး အမေရယ် ... တမာ့ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီလား"

တမာ့အဖေက ငယ်ငယ်လေးထဲက ဆုံးသွားတော့ တမာ အမေနဲ့အတူတူ အမေတစ်ခုသမီးတစ်ခုဘဝနဲ့ နေလာတာ အခုတော့ မေမေကပါ သူ့ကို ထားခဲ့ပြီဆိုတော့ တမာတစ်ယောက် မယုံနိုင်ဖြစ်ကာ ငိုကြွေးနေမိသည်။

"ကြီးကြီး အမေက တမာ့ကိုထားခဲ့ပြီကြီးကြီးရယ် တမာ ဘယ်သူနဲ့နေရမှာဟင် ကြီးကြီး"

တမာ သူမရဲ့ကြီးကြီးသူဖြစ်သူကို အားကိုးကြီးစွာ လှည့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

"ကြီးကြီးနဲ့လိုက်နေပေါ့သမီးရယ် ခုတော့ တိတ်လိုက်တော့နော် အရမ်းငိုရင် မျက်ရိုးတွေ ကိုက်လိမ့်မယ်သမီးရဲ့"

ကြီးကြီးက သူမကိုစိုးရိမ်စွာ မငိုတော့ဖို့ပြောသည်။ ဒါကိုသူမသူငယ်ချင်းကပါ ထပ်မံ၍ သူမကိုစိတ်ပူကာ

"ဟုတ်ပါတယ် တိတ်လိုက်ပါတော့တမာရယ် နင်ငိုနေလို့ရော နင့်အမေက ပြန်ရှင်လာမှာမို့လို့လား"

အမေပြန်ရှင်မလာမှာ တမာသိပေမဲ့ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့မိဘဆုံးတော့ ဘယ်သားသမီးက မငိုပဲရှိမှာလဲ။ သူမသူငယ်ချင်းက စိုးရိမ်လို့ပြောတယ်ဆိုတာ

သူမသိပေမဲ့ အခုချိန်မှာ အဲဒီလိုပြောတော့ တမာနည်းနည်းလေး စိတ်ဆိုးသလိုဖြစ်လာသည်။

"ချိုရယ် နင်မို့လို့ပြောရက်တယ်နော် ငါတို့က အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခု ဘဝနဲ့နေလာတာ နင်တို့အားလုံး သိပါတယ် နင်ကိုယ်ချင်းမစာမပြောပါနဲ့"

သူမစိတ်ဆိုးသလိုပြောတော့ ချိုမာက ကရုဏာဒေါသနဲ့ သူမကိုပြန်ပြောသည်။

"ငါကိုယ်ချင်းမစာပြောတာ မဟုတ်ဘူး တမာ နင်ခံစားနေတာ မကြည့်ရက်တော့လို့ပြောနေရတာ"

တမာနားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တမာအခုချိန်မှာ ငိုချင်တာပဲသိတယ်။ တမာခုနစ်စိတ်ဆိုးသလိုပြောမိတာအတွက် ချိုမာကိုတောင်းပန်လိုက်သည်။

"အေးပါချိုရယ် အခုလိုပြောမိတဲ့အတွက် ငါတောင်းပန်ပါတယ် ငါ့ငါ့... ပြောတယ်ဆိုတာကလည်း အမေနဲ့ခွဲရတော့ ငါငိုချင်နေလွန်းလို့ပါဟာ"

ချိုမာလည်း တမာခံစားချက်ကို နားလည်ပါတယ်။

"ရပါတယ် တမာမငိုနဲ့တော့နော် တိတ်တော့ အန်တီအတွက် စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ရဦးမယ်လေ ပြီးတော့ နင့်ကြီးကြီးလည်းရှိနေတာပဲ"

ချိုမာစကားကြောင့် တမာကြီးကြီးကိုကြည့်လိုက်ရာ ကြီးကြီးက သူမကိုခေါင်း ညိတ်ပြသည်။ တမာလည်း ချို့ဘက်ကိုပြန်လှည့်ပြီး

"ချိုရယ် ကျေးဇူးပါနော်"

ချိုမာက တမာကိုပြုံးကြည့်ပြီး

"ရပါတယ် ငါတို့ကသူငယ်ချင်းတွေပဲ မလိုပါဘူး"

တမာလည်း ချိုမာစကားကြောင့် စိတ်ထဲနွေးထွေးသွားတော့၏။

အမေ့နာရေးကိစ္စတွေအားလုံး ပြီးစီးသွားတော့ ကြီးကြီးက တမာ့ကို သူနဲ့ ရန်ကုန်မှာလိုက်နေဖို့ခေါ်သည်။ တမာလည်း ဒီမှာနေရင် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတာကြောင့် ကြီးကြီးနဲ့လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ချို့မာ့ကို နှုတ်ဆက်ရန်ထွက်လာခဲ့တယ်။

"ချို့ ငါကြီးကြီးနဲ့ ရန်ကုန်လိုက်သွားတော့မယ်"

ချို့မာက တမာ့ကို သူ့ကြီးကြီးနဲ့လိုက်သွားမယ်ဆိုပေမဲ့ ငယ်ငယ်လေးက တည်းက ဒီမှာနေခဲ့တော့ မြို့မှာ တစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ပြီး

"ဖြစ်ပါ့မလားတမာရယ် ဒီမှာ ငါတို့နဲ့နေပါလား အမေကလည်း နင့်ကိုချစ်ပါတယ်"

ချို့မာပြောသလို ချို့မာ့မေမေက တမာ့ကိုချစ်တာမှန်ပါတယ်။ ချို့မာနဲ့ တမာဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆိုးတူကောင်းဖက် သူငယ်ချင်းဆိုတော့ တမာ့ကို သူစိုးရိမ်နေတာသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တမာဒီမှာနေရင် အမေ့ကို သတိရနေမှာ ဒါကြောင့် ကြီးကြီးနဲ့လိုက်သွားဖို့ အားလုံးကလည်း စီစဉ်ပြီး သားဖြစ်နေပြီ။ ချို့မာနားလည်အောင်သာ တမာရှင်းပြလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးပါချို့ရယ် ငါရန်ကုန်လိုက်ဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပြီးသွားပြီ ... ပြီးတော့ ငါဒီမှာဆက်နေရင် အမေ့ကိုသတိရနေမှာဟာ ဒါကြောင့်ပါ ကြီးကြီးကလည်း ငါ့ကိုလိုက်ဖို့ခေါ်နေတယ် အခုငါနင့်ကို လာနှုတ်ဆက်တာချို့"

ချို့မာလည်း တမာက အားလုံးစီစဉ်ပြီးသွားပြီဆိုတော့ မတက်နိုင်တဲ့ အဆုံး ခေါင်းညိတ်ကာ မျက်ရည်ဝဲလျက်

"နင်အားလုံးစီစဉ်ပြီးပြီဆိုတော့ ငါမတားတော့ပါဘူး ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်

ခဲရင် အချိန်မရွေး ငါတို့ဆီပြန်လာခဲ့နော်တမာ"

တမာလည်း ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နေခဲ့တဲ့နေရာလေးနဲ့ သူ့အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းကို မျက်ရည်အဝိုင်းသားနဲ့ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

"ငါသွားတော့မယ် သူငယ်ချင်း တာ့တာ"

ချိုမာ ဘာစကားမှပြန်မပြောပဲ မျက်ရည်တွေနဲ့ တမာကိုကြည့်ရင်း တာ့တာပြလိုက်သည်။ စိတ်ထဲကတော့ နင်ဟိုမှာ အဆင်ပြေပါစေတမာ ... လို့ ဆုတောင်းပေးလျက်

တမာလည်း ချိုမာနဲ့အတူ သူတို့ငယ်ငယ်တုန်းက ပြေးလွှားဆော့ကစားခဲ့တဲ့ ရွာထိပ်က တမာပင်ကြီးကို ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ လှည့်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ဒီတော့ဒီရွာလေးနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို သူဘယ်ခွဲခွာချင်မလဲ ...။ ဒီတော့ရွာလေးမှာပဲ တစ်သက်လုံး သူမနေချင်တာပေါ့ ...။ ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တော့ မေမေမှမရှိတော့တာ ဒီတော့ သူ့မှာအမျိုးဆိုလို့ တစ်ယောက်တည်းရှိတော့တဲ့ ကြီးကြီးနဲ့သာ သူမလိုက်နေဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာ။

"သမီးရောက်ပြီ ဆင်းတော့ ဒါကြီးကြီးပြောတဲ့အိမ်ပဲ"

ကြီးကြီး ဆင်းတော့ဆိုတာကြောင့် တမာကားပေါ်ကဆင်းလာပြီး အိမ်ကြီးကိုကြည့်လိုက်ရာ တမာအံ့သြမှင်တက်သွားသည်။ အိမ်ကြီးက အပြင်ကကြည့်တာတောင် နန်းတော်ကြီးသဖွယ် ကြီးမားနေတာ အထဲသာ ရောက်သွားခဲ့ရင်တော့ ဒီထက်မက ပိုခမ်းနားမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်။

"ကြီးကြီး အလုပ်လုပ်တာ ဒီအိမ်လား အကြီးကြီးပဲနော် နန်းတော်ကြီး ကျနေတာပဲ"

"ဟုတ်တယ်သမီး တောမှာ ကြီးကြီး မှာထားတာတွေကို မမေ့နဲ့နော်"

ကြီးကြီးက သူမကိုစိုးရိမ်စွာ မှာထားတာတွေမေ့မှာစိုး၍ သတိပေး
နေသည်။

"မမေ့ပါဘူးကြီးကြီးရယ် သမီး အကုန်မှတ်မိပါတယ်"

ကြီးကြီးကိုပြောပြီး တမာတို့ ဒီမလာခင် ရွာမှာကြီးကြီးပြောခဲ့တာတွေ
ပြန်အမှတ်ရလိုက်သည်။ [သမီးဟိုရောက်ရင် အနေထိုင်ဆင်ခြင်နော် သူ
ဌေးက မာနအရမ်းကြီးတယ် သူ့သားကိုလည်း ဘယ်သူနဲ့မှသဘောမတူဘူး
သူ့သားနဲ့လည်း ဝေးဝေးနေပါနော် သမီး မပတ်သက်မိစေနဲ့ကြားလား
ကိုယ်က သူတို့အိမ်ကအလုပ်သမား] ထိုစကားတွေကြားတုန်းက တမာစိတ်
ထဲ ထင့်သွားသေးတယ်။ လိုက်မယ်လို့ဆုံးဖြတ်တာ မှားများသွားလားဆို
ပြီး။

"သမီး အိမ်ထဲဝင်မယ်လေ ... ဟဲ့ တမာ သမီး"

တမာအတွေးထဲ နစ်မြောနေတာ ကြီးကြီးခေါ်တာကို မကြား နောက်မှ
သတိရလာသည်။

"ရှင် ... ကြီးကြီး ဘာပြောတာလဲ"

"အထဲဝင်မယ်လို့ ဘာတွေတွေးနေလို့ ကြီးကြီးပြောတာ မကြားတာလဲ"

"ဟုတ် ... ကြီးကြီးဝင်မယ်လေ ... ဘာမှမတွေးပါဘူး"

"ဒါဆို သွားမယ်"

ကြီးကြီးနဲ့သူမလည်း အိမ်ထဲဝင်လာတော့သည်။

အိမ်ထဲရောက်တော့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေတဲ့လူနဲ့ သူမတို့ဆုံသည်။

"မမကြီး"

"ပြန်လာပြီလား မကြင် သူလေးက ဘယ်သူလဲ"

တမာကြီးကြီးနာမည်က ဒေါ်ရွှေကြင်ပါ။ ကြီးကြီးက သူ့အရှေ့ကလူကို ရိုသေစွာပြန်ပြောနေသည်။ ဒါကကြီးကြီးပြောတဲ့ သူဌေးဆိုတဲ့အန်တီကြီး နေမှာပေါ့။ ပိုက်ဆံရှိတော့ အသက်ငယ်ငယ်ကြီးကြီး မရှိတဲ့လူက ဦးညွှတ်ရတာ သဘာဝပဲလို့ တမာတွေ့မိလိုက်သည်။ ကြီးကြီးထက် အသက်၂နှစ် ၃နှစ်လောက်ငယ်မယ့် သူဌေးဆိုတဲ့ အန်တီကို ကြီးကြီးက ပြန်ဦးညွှတ်ရတာတဲ့လား ခေါ်တော့လည်းမမကြီးတဲ့ တရားပါပေတယ်။

"မကြင် တူမလေးပါမမကြီး သူ့အမေသေလို့ အားကိုးစရာမရှိတော့ခေါ် လာခဲ့တာပါ မမကြီးလည်း ခိုင်းချင်တာရှိရင် ခိုင်းလို့ရအောင်လို့"

ဒေါ်နီလာခင် ရှေ့ကကောင်မလေးကို ကြည့်ပြီး

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ မိန်းကလေး"

တမာလည်း သူ့ရှေ့ကမိန်းမကြီးကို နည်းနည်းလေးရှိန်နေရာ သူ့နာမည် မေးလာတော့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဖြေလိုက်သည်။

"တမာနာမည်က ခါးတမာပါ အန်တီ"

ဒေါ်နီလာခင် ကောင်မလေးကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချနေမိတယ်။

ကောင်မလေးက အချောကြီးမဟုတ်ပေမဲ့ ချစ်တော့ချစ်စရာလေးပါ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး မျက်လုံးလေးတွေကလည်း ချစ်စရာလေးတွေ သားနဲ့ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မဖြစ်အောင် သတိထားခိုင်းရဦးမယ်

"အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"တမာအသက် ၁၈ပါအန်တီ"

"သားထက်တော့ ၅နှစ်လောက်ငယ်မယ် မင်းဘယ်နှုတ်တန်းထိ ကျောင်းတက်ခဲ့ဖူးလဲ"

"တမာ ဂွတန်းထိပဲ တက်ခဲ့ရပါတယ် အန်တီ"

ဒေါ်နီလာခင် တမာ့အဖြေကို ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး ...

"ဂွတန်းထိဆိုတော့လည်း သိပ်မဆိုးသေးပါဘူး ရေးတက် ဖတ်တက် တယ်မလား"

"ဟုတ် တမာ ရေးတတ်ဖတ်တတ်ပါတယ်အန်တီ"

"မင်းအမေက ခုဆုံးသွားပြီဆိုတော့ မင်းအဖေကရော"

တမာ သူ့ကို တစ်ခုမကျန်မေးတဲ့ အန်တီကြီးကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲဘဝင်မ ကျပေမဲ့ ကိုယ်က အခုချိန်ကစပြီး သူ့ခိုင်းတာလုပ်၊ သူ့ကျွေးတာ စားရမယ့် အခြေနေဆိုတော့ မချစ်သော်လည်းအောင့်ကာနမ်းဆိုသလို မဖြေမဖြစ်ပြန် ဖြေပေးနေရသည်။ စိတ်ထဲကတော့မပါလှ။ ကိုယ့်ရဲ့အကြောင်းတွေ တစ်ခုမ ကျန်ပြန်ပြောနေရတာ ဝမ်းနည်းသလို အခုချိန်မှာ ဘဝသစ်ပြန်စမယ်လို့ တွေးပြီး ပြန်ပြောနေရတော့ သေသွားတဲ့မိဘနှစ်ပါးကို သတိရနေမိသည်။

"တမာ့အဖေက တမာငယ်ငယ်လေးထဲက ဆုံးသွားတာပါအန်တီ တမာ့ မေမေကပဲ တမာကိုပြုစုခဲ့တာ တမာ ဂွတန်းထိတက်ခဲ့တာလည်း မေမေ ထားပေးလို့ပါ တမာ့မိဘတွေက အသက်ကြီးမှ ကလေးရကြတော့ အမေက အဖေဆုံးတဲ့စိတ် သမီးကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့ အလုပ်ကြိုးစားလုပ် ကျောင်း ထားပြီး တမာဂွတန်းနှစ်မှာ မေမေအိပ်ရာထဲလဲတော့တာပဲ တမာလည်းမေ မေ့ကိုသနားလို့ ကျောင်းဆက်မတက်တော့ပဲ တောမှာ သူများခိုင်းတာ အကုန်လုပ်ခဲ့ပါတယ် ခုလည်း မေမေပါဆုံးပြီဆိုတော့ ကြီးကြီးနဲ့လိုက်လာခဲ့ တာ အန်တီခိုင်းချင်တာရှိရင်ခိုင်းလို့ရပါတယ် အန်တီ သူများအိမ်မှာ တမာ အလကားမနေပါဘူး"

"ကောင်းပါပြီ

ငါ့ခုလိုမေးတယ်ဆိုတာကလည်း

ငါ့အိမ်မှာ

ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်စကားတွေမကြားချင်လို့ ငါပြောတာ နားလည်လား"

"ဟုတ် တမာ နားလည်ပါတယ်အန်တီ"

ထိုအချိန် အိမ်ထဲကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့တယ်။

"သားရှိုင်း ပြန်လာပြီလား"

"ဟုတ်မေမေ ကြီးကြီးရွှေ ပြန်လာပြီလား"

ကြီးကြီးက ထိုလူအမေးကို ရိုရိုသေသေ ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။

"ပြန်လာပြီအစ်ကိုလေး အစ်ကိုလေးက ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ"

ရှိုင်း သူ့ကို အစ်ကိုလေးလို့ခေါ်တာကို သဘောမကျ။ အမေ့အရွယ်လောက် ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကိုအစ်ကိုလေးလို့ခေါ်တာ ဘယ်သူက သဘောကျမှာလဲ။ တခြားသူတွေ့မသိပေမဲ့ ရှိုင်းတော့ လုံးဝသဘောမကျပါ။

"ကြီးရွှေကလည်းဗျာ ကျွန်တော့်ကို အစ်ကိုလေးလို့မခေါ်ဖို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ"

"ဟုတ်ပါပြီ အစ်ကိုလေး အဲ မှားလို့သား"

သူ အဲဒီလိုပြောင်းခေါ်တော့ မမကြီးက ဘဝင်မကျဖြစ်ပြန်သည်။

"အဲဒီလိုလုပ်ပါ ... ဪ ... ကြီးရွှေ သူလေးကဘယ်သူလဲ"

တမာ့ကိုမေးတာမှန်းသိပေမဲ့ တမာကတော့ ကြီးကြီးစကားတွေကြောင့် ခေါင်းကိုအောက်သို့သာ ငုံ့ထားလိုက်သည်။

"ကြီးရွှေတူမလေးပါ သူ့အမေဆုံးလို့ ကြီးကြီးက တောကနေ စောင့်ရှောက်ဖို့ခေါ်လာတာ"

ရှိုင်းက ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့ရှေ့က ကောင်မလေးကို ခေါ်လိုက်သည်။

"ဪ... ဟေ့ ချာတိတ်..."

တမာ အတွေးထဲနစ်နေတာကြောင့် ခေါ်သံကြားတော့ ယောင်ယောင်မှား
မှား ထူးလိုက်မိသည်။

"ရှင်..."

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"သား....."

ဒေါ်နီလာခင်က သဘောမကျစွာ ဝင်ဟန့်လိုက်၏။ ဒါကို ရှိုင်းက ဂရုမ
စိုက်

"မေမေကလည်းဗျာ ဟေ့ ပြောလေ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲလို့ နားမ
ပါဘူးလား ငါ့နာမည်က ရှိုင်းမာန်"

သားကိုပြောမရမှန်းသိတော့ ဒေါ်နီလာခင် ကောင်မလေးကို အထဲသွားဖို့
ပြောလိုက်သည်။

"ခါးတမာသွားတော့ ... မကြင် သူနေရမယ့်အခန်းကို ခေါ်သွားလိုက်"

"ဟုတ် သွားမယ်သမီး"

ရှိုင်း ထွက်သွားတဲ့သူတွေကိုကြည့်ပြီး မေမေ့ကို အလိုမကျစွာပြောလိုက်
သည်။

"မေမေကတော့ လုပ်ပြီ"

"အပိုမပြောနဲ့ မေမေ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်လုပ်တာ မကြိုက်ဘူး ပြီးတော့
သူက ကိုယ့်အိမ်မှာ အလုပ်သမားဖြစ်လာမယ့်သူ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေ ရှိုင်း
မာန် မေမေ ဒါပဲပြောမယ်သွားတော့ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်"

ရှိုင်းမာန်လည်း ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့တော့တယ်။ စိတ်ထဲမှာ
တော့ ဟိုကောင်မလေးအကြောင်းက ကြီးစိုးလျက်။
